

PATRICIA BRIGGS

*In
het bloed*

MERCY THOMPSON – BOEK 2

De Fontein

1

Zoals de meeste mensen met een eigen zaak maak ik lange dagen die vroeg in de ochtend beginnen. Dus als iemand me midden in de nacht wakker belt, kan dat maar beter zijn omdat hij op sterven ligt.

‘Hallo, Mercy,’ klonk Stefans beminnelijke stem in mijn oor. ‘Ik vroeg me af of jij me een plezier zou willen doen.’

Stefan was lang geleden al overleden, dus zag ik geen reden om erg aardig tegen hem te doen. ‘Je belt me om...’ – ik tuurde wazig naar de rode cijfers op de wekker op mijn nachtkastje – ‘... drie uur ’s nachts!’

Oké, dat is misschien niet exact wat ik zei. Wellicht voegde ik er nog een paar van die woorden aan toe die je als monteur nu eenmaal oppikt en gewoonlijk gebruikt voor onwillige bouten en dynamo’s die op je tenen belanden.

‘Je kúnt natuurlijk proberen nu nog een gunst van me los te peuteren,’ vervolgde ik, ‘maar ik heb liever dat je ophangt en me op een christelijker tijdstip terugbelt.’

Hij lachte. Misschien dacht hij dat ik een grapje maakte. ‘Ik moet iets doen en heb het gevoel dat jouw bijzondere talenten bevorderlijk kunnen zijn voor het welslagen van deze onderneming.’

Oude schepselen, althans dat is mijn ervaring, doen graag een beetje vaag als ze iets van je vragen. Als ondernemer geloof ik meer in zo snel mogelijk tot de kern komen.

‘Je hebt een automonteur nodig, om drie uur ’s nachts?’

‘Ik ben een vampier, Mercedes,’ zei hij vriendelijk. ‘Drie uur ’s nachts is voor mij primetime. Maar ik heb geen monteur nodig, ik heb jou nodig. En je bént me nog iets verschuldigd...’

Daar had hij verdorie gelijk in. Hij had me geholpen toen de dochter van de plaatselijke alfaweerwolf was ontvoerd – en hij had me toen al gewaarschuwd dat hij daar nog iets voor zou terugvragen.

Gapend kwam ik overeind en schoof alle hoop om weer te kunnen gaan slapen aan de kant. ‘Goed dan. Wat wil je dat ik voor je doe?’

‘Ik moet een boodschap afleveren bij een vampier die hier zonder toestemming van mijn Meesteres is,’ lichtte hij toe. ‘Daar heb ik een getuige bij nodig die hem niet meteen zal opvallen.’

Toen hing hij op zonder mijn reactie af te wachten of me te vertellen hoe laat hij me kwam ophalen. Als ik nu gewoon weer ging slapen, was dat zijn eigen schuld!

Zacht voor me uit mopperend kleepte ik me aan: spijkerbroek, het T-shirt van gisteren (compleet met mosterdvlek) en een paar sokken met slechts één gat. Toen slofte ik naar de keuken en schonk een glas cranberrysap in.

Het was vollemaan. Mijn huisgenoot, een weerwolf, was buiten aan het rennen met de plaatselijke roedel, dus hoefde ik hem ook niet uit te leggen waarom ik met Stefan op pad ging. Beter.

Samuel was geen vervelende huisgenoot, maar hij had de neiging nogal bezitterig te worden, met soms zelfs dictatoriale trekjes. Niet dat ik dat zomaar van hem pikte, maar een discussie met een weerwolf vraagt om een zekere subtiliteit die ik – ik keek op mijn horloge – om kwart over drie in de ochtend niet echt bezat.

Ook al ben ik door weerwolven opgevoed, ik bén geen weerwolf of weer-wat-dan-ook. Ik ben geen dienaar van de schijn gestalten van de maan en in mijn tweede verschijningsvorm – de coyote –

zie ik eruit als iedere andere *canis latrans*. De hagelputjes in mijn achterste bewijzen dat.

Een weerwolf kan echt niet worden aangezien voor een gewone wolf: ze zijn veel groter dan hun niet-bovennatuurlijke tegenhangers, en een stuk enger.

Wat ik ben, noemen ze een looper. Daar heeft vast ooit een andere naam voor bestaan, een indianennaam die verloren is gegaan toen de Europeanen de Nieuwe Wereld opslokten. Misschien dat mijn vader me die naam had kunnen vertellen, als hij niet was omgekomen bij een auto-ongeluk nog voordat hij wist dat mijn moeder zwanger was. Het enige wat ik weet is daarom wat de weerwolven me hebben kunnen vertellen, wat niet veel was.

Dat 'loper' komt van 'huidloper', een heks bij de indianenstammen in het zuidwesten die een huid gebruikt om te veranderen in een coyote of een ander dier. Maar met een huidloper (van wat ik ervan heb gelezen dan) heb ik nog minder gemeen dan met een weerwolf. Ik doe niet aan magie, heb geen coyotevel nodig om van gedaante te verwisselen en ben niet slecht.

Ik nam een slok van mijn cranberrysap en keek door het keukenraam naar buiten. Ik kon de maan zelf niet zien, alleen zijn zilveren licht dat de nachtwereld kleurde. Op de een of andere manier kon ik alleen maar aan akelige dingen denken terwijl ik wachtte tot de vampier me kwam ophalen. Nou ja, die gedachten zorgden er in elk geval voor dat ik niet in slaap viel. Dat effect heeft angst altijd op mij. Ik ben bang voor het kwaad.

In onze moderne wereld lijkt zelfs het woord... achterhaald. Als het, in de persoon van iemand als Charles Manson of Jeffrey Dahmer, even uit zijn schuilplaats kruipt, proberen we het meteen weg te redeneren – met drugsgebruik, een ongelukkige jeugd of een psychische stoornis.

Vooraf Amerikanen zijn wonderlijk naïef in hun vertrouwen dat de wetenschap overal een verklaring voor heeft. Toen de weerwolven enkele maanden geleden eindelijk publiekelijk bekenden wat ze waren, gingen wetenschappers onmiddellijk op zoek naar

een virus dat of bacterie die achter deze verandering zou kunnen zitten. Immers, magie is iets wat hun laboratoria en computers niet kunnen verklaren. Het laatste dat ik erover hoorde, was dat de Johns Hopkins University een heel team op de kwestie had gezet. Dat zou ongetwijfeld nog iets vinden ook. Maar ik wed dat ze nooit zullen kunnen verklaren hoe een man van 80 kilo kan veranderen in een weerwolf die 110 kilo weegt. Nee, de wetenschap heeft net zomin plaats voor magie als voor het kwaad.

Het heilige geloof dat alles in de wereld verklaarbaar is, zorgt voor een enorme kwetsbaarheid, maar werkt tevens als een krachtig schild. Het kwaad heeft daarom een voorkeur voor mensen die er niet in geloven. Zo gaan vampiers (om maar eens een volkomen niet-willekeurig voorbeeld te nemen) zelden de straat op om een willekeurig persoon te doden. Als ze gaan jagen, zoeken ze altijd iemand die niet zal worden gemist en nemen die mee naar huis, waar diegene wordt verzorgd en tevreden gehouden – als een koe in een stal.

Onder het bewind van de wetenschap zijn heksenverbrandingen, waterproeven en openbare lynchpartijen niet toegestaan. In ruil hiervoor hoeft de gemiddelde degelijke, gezagsgetrouwe burger zich weinig zorgen te maken over wat er allemaal rondspookt in de nacht. Soms wilde ik dat ik gewoon zo'n gemiddelde burger was.

Gemiddelde burgers krijgen geen vampier op bezoek.

En zij hoeven zich ook niet druk te maken over een roedel weerwolven, althans niet zoals ik.

Zichzelf bekendmaken was daarom een gewaagde stap voor de weerwolven, een die zich ook gemakkelijk tegen hen zou kunnen keren. Turend in de maanverlichte nacht piekerde ik over wat er zou gebeuren als de mensen weer bang zouden worden. Weerwolven zijn niet slecht, maar ze zijn ook niet bepaald de vreedzame, brave helden zoals ze zich proberen te presenteren.

Er werd op mijn voordeur geklopt.

Vampiers zijn wel slecht. Dat wist ik, maar Stefan was meer dan zomaar een vampier. Soms dacht ik bijna zeker te weten dat hij

mijn vriend was. Dus was ik ook niet echt bang, tot ik de deur opende en zag wat er op mijn veranda stond.

Het donkere haar van de vampier was glad achterovergekamd, wat zijn huid in het licht van de maan nog bleker maakte. Van top tot teen in het zwart gekleed zou hij er eigenlijk uit moeten zien als iemand uit een slechte Dracula-film, maar op de een of andere manier paste zijn uitrusting, van de zwartleren lange jas tot aan de zijden handschoenen, beter bij Stefan dan zijn gebruikelijke kleurige T-shirt en groezelige spijkerbroek. Het was alsof hij een verkleedkostuum had útgetrokken in plaats van dat hij er een had aangedaan.

Hij zag eruit als iemand die net zo gemakkelijk kon doden als dat ik een band kon verwisselen, met even weinig bijgedachten of wroeging.

Maar toen vloegen zijn beweeglijke wenkbrauwen omhoog, en zag ik opeens weer de vampier die zijn oude Volkswagen-bus had omgetoverd tot Scooby-Doo's Mystery Machine.

'Je lijkt niet erg blij me te zien,' zei hij met een snelle grijns die zijn hoektanden net niet toonde. In het donker leken zijn ogen eerder zwart dan bruin, maar dat gold ook voor de mijne.

'Kom erin.' Ik stapte opzij zodat hij erlangs kon en voegde er snibbig aan toe (hij had me de stuipen op het lijf gejaagd): 'Als je een warm welkom wilt, moet je op een normaal tijdstip langskomen.'

Hij bleef even op de drempel staan, glimlachte toen naar me en zei: 'Bedankt voor de uitnodiging.' Daarna stapte hij mijn huis binnen.

'Werkt dat drempelgedoe dan echt?' vroeg ik.

Zijn glimlach werd weer wat breder, ditmaal zag ik een glimp wit. 'Nee. Je had me immers allang binnengevraagd.'

Hij liep langs me heen de woonkamer in en draaide zich toen om, als een model op een catwalk. De vouwen van zijn jas spreidden zich uit en gaven bijna het effect van een cape.

'En? Hoe vind je me à la Nosferatu?'

Ik gaf zuchtend toe: ‘Oké, ik schrok. Ik dacht dat jij niets ophad met die gothic stijl?’ Ik had hem zelden in iets anders gezien dan in een spijkerbroek en een T-shirt.

Zijn glimlach werd nog breder. ‘Meestal wel. Maar de Dracula-look heeft zo zijn voordelen. Gek genoeg, als je hem spaarzaam toepast, kun je er andere vampiers bijna net zo mee laten schrikken als een coyotemeid. Maar geen zorgen, ik heb ook wat verkleedspullen voor jou meegebracht, hoor.’

Hij stak zijn hand onder zijn jas en toverde een leren tuigje met zilveren studs tevoorschijn.

Ik staarde er even naar. ‘Ga je naar een sm-club? Ik wist niet dat je die hier tegenwoordig ook hebt.’ Ik geloofde er niets van. Het oostelijke deel van de staat Washington is een stuk preutser dan Seattle of Portland.

Hij lachte hardop. ‘Vanavond niet, schatje. Nee, dit is voor je andere ik.’ Hij schudde de riempjes los, zodat ik kon zien dat het een hondentuigje was.

Ik pakte het van hem aan. Het was van zacht buigzaam leer, met zo veel zilver erop dat het wel een sieraad leek. Als ik honderd procent mens was geweest, had ik ongetwijfeld geweigerd het te dragen. Maar als je een groot deel van je tijd rondrent als coyote, weet je dat halsbanden en tuigjes soms best handig kunnen zijn.

Zo staat de Marrok, de leider van de Noord-Amerikaanse weerwolven, erop dat alle wolven een halsband met een penning eraan dragen wanneer ze in de stad rondrennen, zodat het eruitziet alsof ze iemands huisdier zijn. Hij wil bovendien dat de naam op die penning iets ongevaarlijks is, zoals Fred of Vlek, en geen Killer of Bijter. Dat is veiliger, zowel voor de weerwolven als voor de ordehandhavers die hen eventueel tegen het lijf lopen. Ik hoef niet te zeggen dat deze maatregel onder de weerwolven even populair is als de verplichte helm voor motorrijders bij de invoering was. Niet dat ook maar één weerwolf ervan zou durven dromen de Marrok ongehoorzaam te zijn.

Omdat ik geen weerwolf ben, ben ik vrijgesteld van de voor-

schriften van de Marrok. Ik neem echter ook liever geen onnodige risico's. Ik had dan ook een halsband in de rommella van mijn keuken liggen, al was die niet van spannend zwart leer.

'Moet ik een deel van jouw vermomming worden?' vroeg ik.

'Laten we zeggen dat ik denk dat deze vampier misschien wat meer geïntimideerd dient te worden dan de meeste,' antwoordde hij luchtig, hoewel iets in zijn blik me deed vermoeden dat er meer aan de hand was.

Medea kwam tevoorschijn vanwaar ze had liggen slapen, waarschijnlijk Samuels bed. Hevig spinnend krulde ze haar lijfje om Stefans linkerbeen en toen wreef ze met haar kop langs zijn laars om aan te geven dat hij van haar was.

'Katten en geesten houden niet van vampiers,' zei Stefan terwijl hij op haar neerkeek.

'Medea houdt van alles wat haar kan voeren of aaien,' zei ik. 'Ze is niet kieskeurig.'

Hij bukte zich om haar op te pakken. Maar dat is nu net iets waar mijn kat níét dol op is, dus maakte ze een paar klaaglijke geluiden voor ze weer begon te spinnen en haar nagels in zijn dure leren mouw zette.

'Nee, nee... jij wisselt mijn schuld niet enkel in om wat intimiderender over te komen,' zei ik. Ik keek op van het zachtleren tuigje en zocht zijn blik (al was dat niet verstandig bij een vampier, zo had hij me zelf geleerd). Het enige wat ik erin zag was duister-nis. 'Aan de telefoon zei je dat je een getuige nodig had. Getuige waarvan?'

'Oké, ik heb je niet nodig om extra intimiderend te zijn,' beaamde Stefan zacht nadat ik hem een paar seconden strak had aangekeken. 'Toch zal hij denken dat dat de reden is dat ik een coyote aan een riem meevoer.' Hij aarzelde even en haalde toen zijn schouders op. 'Deze vampier is hier al eens eerder geweest. En ik denk dat het hem toen is gelukt een van onze jongeren te misleiden. Als looper ben jij voor veel krachten van een vampier immuun, zeker wanneer de vampier in kwestie niet weet wat je pre-

cies bent. Omdat hij denkt dat je een coyote bent, zal hij zijn magie waarschijnlijk niet eens aan je verspillen. Echter, hoe onwaarschijnlijk ook, het zóú hem kunnen lukken om mij net zo te misleiden als hij bij Daniel heeft gedaan. Ik geloof echter niet dat dat bij jou zal gaan.'

Dat ik immuun zou zijn voor vampiermagie wist ik nog maar net. Ik had er echter weinig aan: iedere vampier is zo sterk dat hij mijn nek kan breken, met dezelfde inspanning als waarmee ik een stuk bleekselderij kan laten knappen.

'Hij zal je echt niets aandoen,' zei Stefan toen ik wat te lang bleef zwijgen. 'Op mijn erewoord.'

Ik wist niet hoe oud Stefan precies was, maar hij gebruikte het zinnetje als iemand die wist waar hij het over had. Ik had er bij hem soms moeite mee om niet te vergeten dat vampiers in wezen slecht zijn. Maar dat deed er nu niet toe. Ik was hem immers nog iets verschuldigd.

'Oké dan,' zei ik.

Ik keek naar het tuigje en dacht er even aan om mijn eigen halsband mee te nemen. Als ik die omhad, kon ik gemakkelijk van gedaante verwisselen: mijn hals was als mens niet dikker dan als coyote. Het tuigje was echter gemaakt voor een coyote van een kilo of vijftien. Als ik daarin mijn menselijke gedaante wilde aannemen, kwam het veel te strak te zitten. Het voordeel van het tuigje was echter weer dat ik dan niet met mijn nek aan Stefan vastzat.

Maar mijn halsband was paars met geborduurde roze bloemen. Niet erg Nosferatu.

Ik gaf Stefan het tuigje terug. 'Jij zult het me moeten aantrekken nadat ik ben veranderd,' zei ik. 'Tot zo!'

Ik ging naar mijn slaapkamer om van gedaante te verwisselen. Daar moest ik mijn kleren voor uittrekken. En ook al ben ik niet zo preuts – daar zet je je als gedaantewisselaar gauw overheen – toch probeerde ik me meestal niet uit te kleden bij iemand die mijn souplesse zou kunnen aanzien voor losbandigheid.

Hoewel Stefan bij mijn weten wel drie auto's had, had hij naar eigen zeggen een 'snellere route' naar mijn huis genomen, dus pakten we mijn Volkswagen Golf om naar zijn afspraak te rijden.

Een paar minuten lang betwijfelde ik of hij hem wel gestart kreeg. De oude diesel hield net zomin van vroeg opstaan als zijn baasje. Stefan bromde wat Italiaanse vloeken, waarna de motor eindelijk aansloeg en we konden wegrijden.

Tip: rij nooit mee met een vampier met haast. Ik wist niet eens dat mijn Golfje zo kon scheuren! Toen we de snelweg op draaiden, stond de toerenteller in het rood en bleef de auto maar net op vier wielen.

De Golf leek meer van het ritje te genieten dan ik: de bijgeluiden waar ik al jaren vanaf probeerde te komen verdwenen als bij toverslag, de motor liep opeens als een zonnetje. Ik sloot mijn ogen en bad dat de wielen eronder bleven zitten.

Toen Stefan via de kabelbrug de rivier overstak naar Pasco, reed hij wel zestig kilometer per uur boven de maximumsnelheid. Zonder merkbaar vaart te minderen racete hij dwars door het industriegebied naar een verzameling hotels aan de rand van de stad, bij de oprit naar de snelweg naar Spokane en andere plaatsen in het noorden. Wonder boven wonder – en waarschijnlijk dankzij het vroege tijdstip – werden we niet aangehouden.

Het hotel waar Stefan ons naartoe bracht, was niet het beste, maar ook niet het slechtste. De klandizie bestond hoofdzakelijk uit vrachtwagenchauffeurs, hoewel er op dat moment slechts één kilometervreter op de parkeerplaats stond. Misschien was het op dinsdagavond nooit zo druk. Ondanks de overvloed aan plekken zette Stefan mijn Golf vlak naast de enige andere personenauto op de parkeerplaats, een zwarte BMW.

Meteen nadat ik door het open raam van de auto de parkeerplaats op was gesprongen, werd ik getroffen door de geuren van vampier en bloed. Ik heb een heel sterke neus, zeker wanneer ik coyote ben, maar zoals iedereen ben ik me niet altijd even bewust van wat ik ruik. De meeste tijd is het alsof je alle gesprekken in een

vol restaurant probeert te volgen. Maar deze geuren, daar kon ik gewoon niet omheen. Wellicht waren ze zelfs heftig genoeg om gewone mensen te verjagen en was dat de reden dat de parkeerplaats bijna verlaten was.

Ik keek naar Stefan om te zien of hij het ook rook, maar die stond ingespannen naar de auto naast ons te turen. Zodra hij mijn aandacht erop had gevestigd, realiseerde ik me dat die geuren dáár vandaan kwamen. Hoe kon die auto erger naar vampier ruiken dan Stefan de vampier zelf?

Vervolgens ving ik een andere, scherpere geur op. Automatisch trokken mijn lippen zich terug, al kon ik de bittere donkere stank niet plaatsen. Zodra hij mijn neus was binnengedrongen, omwikkelde hij me compleet en overtrof alle andere geuren.

Stefan beende met grote passen om de auto heen, griste de riem van de grond en gaf er een harde ruk aan om mij te laten ophouden met grommen.

Ik trok meteen terug en hapte naar hem. Ik was verdomme geen hond! Hij kon me ook gewoon vragen om stil te zijn.

‘Rustig,’ zei hij. Maar hij keek niet naar mij, maar naar het hotel. Heel even rook ik nog iets, een zweem van een geur die al gauw weer werd verdrongen door die andere. Dat ene zuchtje was echter genoeg om de overbekende geur van angst te herkennen: Stefans angst. Waar kon een vampier nou bang voor zijn?

‘Kom,’ zei hij, en hij draaide zich naar het hotel, trok aan mijn riem, en onderbrak daarmee mijn gepieker.

Zodra ik ophield met me tegen zijn getrek te verzetten, begon hij tegen me te praten, zacht en gejaagd. ‘Ik wil niet dat je iets doet, Mercy, wat je ook ziet of hoort. Deze kun jij niet aan. Het enige wat ik nodig heb, is een onpartijdige getuige – die in leven blijft. Dus speel de coyote met alles wat je in je hebt. En mocht ik hier niet weggkomen, ga dan naar de Meesteres en vertel haar wat ik je heb gevraagd, en wat je hebt gezien.’

Hoe zou ik nu kunnen ontsnappen aan iets wat hém kon doen? Dit had hij er daarstraks niet allemaal bij verteld; en daar-

straks was hij ook nog niet zo bang geweest... Misschien rook hij ook wat ik rook, en wist hij wel wat het was. Ik kon het hem niet vragen: een coyote kan immers niet praten.

Hij leidde me naar een rookglazen deur. Die zat op slot, maar ernaast hing een kastje met een rood knipperend ledlampje. Toen hij het kastje aanraakte, werd het licht groen, alsof hij er een magneetkaart in had gestoken. De deur ging hierop zonder tegenstribbelen open en sloot met een onherroepelijk klinkende klik achter ons.

Ook al had de hal erachter niets engs, toch voelde ik me er niet op mijn gemak. Kennelijk sloegen Stefans zenuwen op mij over. Waar kon een vampier toch bang voor zijn?

Ergens viel een deur dicht. Ik maakte een sprongetje van schrik.

Of Stefan wist waar de vampier zich bevond, óf zijn neus werd niet zo gehinderd door die rare geur van 'andersheid'. Met ferme passen sleurde hij me door de lange gang en hij stopte ergens halverwege. Hij roffelde met zijn knokkels op de deur. Ik, en hijzelf waarschijnlijk ook, had echter allang gehoord dat degene die daar binnen op ons wachtte al vlak achter de deur stond.

Na alle opgebouwde spanning was de vampier die de deur openmaakte bijna een anticlimax: alsof je verwachtte Pavarotti te horen zingen en in plaats daarvan Bugs Bunny en Elmer Fudd voorgescheteld kreeg.

De nieuwe vampier was frisgeschoren en had zijn haar in een keurige korte paardenstaart samengebonden. Zijn kleding was net en schoon, zij het ietwat verkreukt, alsof alles zo uit een koffer kwam. Toch was mijn algehele indruk van hem op de een of andere manier slordig en vies. Hij was aanmerkelijk kleiner dan Stefan en een stuk minder indrukwekkend. Een-nul voor Stefan, die enorm zijn best had gedaan op zijn Prins der Duisternis-uitrusting.

Het langemouwenshirt van de vreemdeling slobberde om zijn lichaam, alsof het om een skelet hing in plaats van over vlees. Toen hij zich bewoog en een van zijn mouwen omhoog schoof, werd een

arm zichtbaar die zo uitgemergeld was dat je de holte tussen de botten van zijn onderarm kon zien. Verder stond hij een beetje krom, alsof hij de kracht niet had om helemaal rechtop te staan.

Ik had naast Stefan wel meer vampiers ontmoet: heel enge, met gloeiende ogen en scherpe hoektanden. Maar deze zag eruit als een soort verslaafde die zo ver heen was dat er niets meer over was van degene die hij ooit was geweest; alsof hij elk moment kon vervagen, om alleen zijn lichaam achter te laten.

Stefan liet zich echter niet geruststellen door de ogenschijnlijke zwakte van de ander: hij oogde nog nerveuzer dan daarnet. Dat ik door die nare, doordringende bitterheid bijna niets kon ruiken, baarde mij echter meer zorgen dan deze vampier, die geen erg gevaarlijke tegenstander leek.

‘Het bericht van uw komst heeft mijn Meesteres bereikt,’ zei Stefan. Zijn stem klonk beheerst, maar iets afgemetenener dan anders. ‘Het stelt haar teleur dat u het niet nodig heeft geacht haar mede te delen dat u van plan was haar territorium te bezoeken.’

‘Kom erin, kom erin,’ zei de andere vampier, en hij stapte opzij om Stefan erlangs te laten. ‘Je hoeft toch niet in de gang te blijven staan. Straks maak je iedereen wakker die hier probeert te slapen.’

Ik kon niet zeggen of hij wist dat Stefan bang was. Ik heb nooit precies geweten hoe goed vampiers kunnen ruiken – hoewel ze een duidelijk betere neus hebben dan mensen. Hij leek in elk geval niet erg onder de indruk van Stefan en zijn zwarte outfit. Hij klonk zelfs een beetje afwezig, alsof we iets belangrijks hadden onderbroken.

De badkamerdeur die we passeerden, was dicht. Ik spitste mijn oren, maar hoorde niets achter de deur. Mijn neus was nog steeds onbruikbaar.

Stefan liep helemaal met me naar de andere kant van de ruimte, tot bij de glazen schuifdeuren, die grotendeels aan het zicht werden onttrokken door zware gordijnen van vloer tot plafond. De kamer was kaal en onpersoonlijk, op de gesloten koffer boven op de ladekast na.

Stefan wachtte tot de andere vampier de deur had dichtgetrokken en zei toen met kille stem: ‘In dit hotel probeert vanavond helemaal niemand te slapen.’

Ik vond het maar een eigenaardige opmerking, maar de vreemdeling leek precies te weten waar Stefan op doelde. Hij giechelde schuchter met zijn hand voor zijn mond – als een meisje van twaalf, in plaats van een man van welke leeftijd dan ook. Het duurde even voordat ik Stefans opmerking had geïnterpreteerd.

Hij bedoelde het toch zeker niet zoals het klonk? Geen enkele zinnige vampier zou toch alle gasten van een heel hotel vermoorden? Vampiers waren net als weerwolven meedogenloos als het ging over hun regels rond het trekken van ongewenste aandacht, en een massale afslachting van mensen zou beslist de aandacht trekken. Zelfs als er niet veel gasten waren, had je altijd nog het personeel.

Toen de vampier zijn hand weghaalde, vertoonde zijn gezicht geen enkele luchtigheid meer. Ik begon me steeds akeliger te voelen. Het was net Dr. Jekyll en Mr. Hyde, zo groot was het verschil.

‘Niemand die wakker kan schrikken dus?’ vroeg hij, alsof hij niet allang op een andere manier op Stefans opmerking had gereageerd. ‘Tja, misschien heb je daar wel gelijk in. Maar het blijft onbeleefd om iemand bij de voordeur te laten staan, toch? Wie van haar volgelingen ben jij?’ Hij stak zijn hand op. ‘Nee, wacht, niets zeggen. Laat me raden.’

Terwijl Stefan zwijgend afwachtte, verdween zijn gebruikelijke levendigheid volledig. De vreemdeling draaide een rondje om hem heen en bleef toen vlak achter hem staan. Doordat ik slechts aan een riem zat, kon ik me gemakkelijk naar hem omdraaien.

De vampier bukte zich en krabde mij achter de oren.

Meestal vind ik het niet erg om te worden aangeraakt, maar zodra ik zijn vingers op mijn vacht voelde, wist ik dat ik dat niet wilde. Onwillekeurig trok ik me terug en duwde me tegen Stefans been. Ook al zat mijn vacht er gelukkig nog tussen, toch voelde zijn aanraking vies aan, onrein.

Zijn geur bleef echter in mijn vacht zitten en toen pas realiseerde ik me dat die nare neusverstoppende stank van hem kwam.

‘Voorzichtig,’ zei Stefan zonder om te kijken. ‘Ze bijt.’

‘Dieren zijn dol op mij.’ Ik kreeg er kippenvel van. Het was zo’n ongepaste opmerking uit de mond van dit... kruiperige monster. Hij hurkte bij me neer en streek opnieuw over mijn oren. Ik wist niet of Stefan wilde dat ik hem beet. Ik besloot het niet te doen, omdat ik zijn smaak niet aan mijn tong wilde. Ik kon hem later altijd nog bijten als ik dat wilde.

Stefan zei niets; hij tuurde slechts strak voor zich uit. Ik vroeg me af of het hem soms punten zou kosten als hij omkeek. Weerwolven spelen ook machtsspelletjes, maar daar ken ik de regels van. Een weerwolf zou een vreemde wolf nooit achter hem langs hebben laten lopen.

De vampier hield op met aaien, kwam weer overeind en maakte zijn rondje af tot hij weer recht voor Stefan stond. ‘Dus jij bent Stefan, Marsilia’s soldaatje. Ik heb inderdaad van je gehoord – hoewel je reputatie niet meer is wat hij geweest is, hè? Zo wegvluchten uit Italië... dat zou de eer van iedere man bezoedelen. Ergens had ik toch meer van je verwacht. Na al die verhalen... Ik had een monster onder de monsters verwacht, een nachtmerrie-geest dat zelfs andere vampiers de stuipen op het lijf jaagt, en het enige wat ik zie is een uitgedroogde figuur uit vervlogen tijden. Blijkbaar is dat wat er met je gebeurt als je je eeuwenlang in een of ander gat verstopt.’

Er viel een korte stilte na deze woorden.

Toen lachte Stefan en zei: ‘En dat terwijl jij geen enkele reputatie hebt.’ Zijn stem was lichter dan normaal en klonk gehaast, alsof wat hij zei niet echt van belang was.

Ik deed onbewust een stap bij hem vandaan, geschrokken door zijn licht spottende toon. Hij glimlachte mild naar de andere vampier en zijn stem werd nog zachter toen hij zei: ‘Dat is wat er met je gebeurt als je pas gemaakt bent en dan al in de steek gelaten wordt.’

Dat was blijkbaar een of andere grove belediging voor vampiers, want de vampier ontplofte zowat en reageerde op Stefans woorden alsof hij een stroomstoot had gekregen. Hij vloog echter niet op hem af.

In plaats daarvan zakte hij door de knieën, pakte de onderkant van de kingsize boxspring beet, tilde het bed en alles wat erop lag op en stootte het vervolgens als een gewichtheffer hoog boven zijn hoofd. Toen zwaaide hij het in de richting van de gangdeur en draaide een kwartslag. De boxspring, de matras en het beddengoed wipten even op en neer, maar bleven keurig op elkaar liggen.

Hij verplaatste zijn handen en wierp het bed dwars door de muur de lege hotelkamer ernaast in, waar het in een wolk van gipsplaatstof op de vloer belandde. Twee van de muurbalken hingen er versplinterd bij, waardoor het gat in de muur deed denken aan de brede grijns van een halloweenpompoen. Het aan de muur bevestigde hoofdbord zag er ineens eenzaam en onzinnig uit, een centimeter of veertig zwevend boven de plek waar het bed daarnet nog had gestaan.

De snelheid en de kracht van de vampier verbaasden me niet. Ik had meerdere weerwolven een woedeaanval zien krijgen en wist dat als deze vampier echt kwaad was geweest, hij niet zo beheerst zou zijn geweest dat hij twee losse matrassen tegelijkertijd dwars door een muur kon gooien. Gevechten tussen vampiers beginnen blijkbaar net als die van weerwolven met een portie indrukwekkend vuurwerk voor het hoofdprogramma.

In de stilte die volgde, hoorde ik iets vanachter de dichte badkamerdeur, klaaglijk en schor – alsof degene die daar zat al zo lang zo hard had geschreeuwd dat hij of zij alleen nog dit minieme geluidje kon voortbrengen, dat overigens veel meer doodsangst overbracht dan een schreeuw uit volle borst.

Ik vroeg me af of Stefan wist wie zich in die badkamer bevond en of diegene de reden was waarom hij op de parkeerplaats zo angstig was geweest. Er waren dingen die zelfs een vampier moest vrezén. Ik snoof diep, maar het enige wat ik kon ruiken, was die

bittere duisterheid, die steeds sterker begon te worden. Ik nieste om mijn neus schoon te krijgen, maar ook dat werkte niet. De twee vampiers stonden doodstil totdat het geweeklaag weer op-hield. Toen klopte de vreemdeling kalm en met een glimlachje op zijn gezicht zijn handen af, alsof hij niet enkele ogenblikken gele-den nog furieus was geweest.

‘Vergeef me mijn onachtzaamheid,’ zei hij. Maar de ouderwetse verontschuldiging klonk onecht uit zijn mond, alsof hij maar deed alsof hij een vampier was, zoals de oude vampiers probeerden een mens te zijn. ‘Je weet blijkbaar niet wie ik ben.’

Hij maakte een vage buiging voor Stefan. Zelfs ik kon zien dat deze vampier ergens was opgegroeid in een tijd waarin buigen eerder iets uit kungfufilms was dan uit het dagelijks leven. ‘Mijn naam is Asmodeus,’ zei hij voornaam.]Hij klonk als een kind dat voor koning speelde.

‘Ik zei dat je geen reputatie hebt,’ luidde Stefans antwoord, nog steeds met die lichte, achteloze stem. ‘Niet dat ik je naam niet kende, Cory Littleton. Asmodeus is eeuwen geleden vernietigd.’

‘Oké, Kurfel dan,’ zei Cory. Zijn houding had nu absoluut niets kinderlijks meer.

Ik kende die namen – Asmodeus en Kurfel. En zodra ik me realiseerde waar ik ze eerder had gehoord, wist ik ook wat ik had geroken. Meteen kon die stank niets anders meer zijn; opeens was Stefans angst helemaal niet vreemd of verrassend meer. Demonen, daar is iedereen bang voor!

‘Demon’ is net als ‘Fae’ een verzamelnaam voor wezens die zich in onze wereld niet in fysieke vorm kunnen manifesteren. In plaats daarvan nemen ze bezit van hun slachtoffers en voeden zich aan hen tot er niets meer van over is. Deze hier heette net zomin Kurfel als Asmodeus: wie de naam van een demon kende, had immers macht over hem. Ik had nog nooit gehoord van een door een demon bezeten vampier en deed mijn best dit nieuwe con-cept te verwerken.

‘Je bent ook Kurfel niet,’ zei Stefan. ‘Hoewel iets verwant aan

hem jou blijkbaar toestaat een deel van zijn krachten te gebruiken, als je hem maar genoeg pleziert.’ Hij wierp een blik op de badkamerdeur. ‘Wat heb je precies gedaan om hem te plezieren, tovenaar?’

Tovenaar!

Ik had altijd gedacht dat dat maar verhalen waren. Ik bedoel, wie is er nu zo dom om een demon in zichzelf uit te nodigen? En waarom zou een demon, die bezit kan nemen van iedere verdorven ziel (want die heb je toch als je je vrijwillig aan een demon aanbiedt?), met wie dan ook iets afspreken? Nee, ik geloofde niet in tovenaars. En al helemaal niet in vampiertovenaars.

Van iemand die is opgevoed door weerwolven zou je misschien wat meer ruimdenkendheid verwachten, maar dit ging mij gewoon te ver.

‘Ik mag jou niet,’ zei Cory kil. Ik voelde overal kippenvel terwijl de magie zich om hem heen verzamelde. ‘Ik mag jou totaal niet.’

Toen stak hij zijn hand uit en raakte Stefans voorhoofd aan. Ik had verwacht dat die zijn hand meteen zou wegslaan, maar Stefan deed helemaal niets om zichzelf te verdedigen. Het enige wat hij deed, was met een zware bons op zijn knieën vallen.

‘Ik had gedacht dat je interessanter zou zijn, maar helaas,’ zei Cory tegen hem. De toon van zijn stem en zijn manier van spreken waren opeens heel anders. ‘Je bent helemaal niet leuk. Daar zal ik iets aan moeten doen.’

Hij liet Stefan op zijn knieën zitten en liep naar de badkamerdeur.

Ik jankte naar Stefan en strekte mijn achterpoten zodat ik zijn gezicht kon likken, maar hij keek niet eens naar me. Zijn blik was wazig en hij was opgehouden met ademen. Dat hoefden vampiers natuurlijk ook niet, maar Stefan deed het meestal wel.

Die tovenaar had hem op de een of andere manier behekst!

Ik trok aan de riem, maar Stefans hand omklemde die nog steeds. Vampiers zijn sterk. Zelfs toen ik er mijn volle 15 kilo tegenaan gooide, bewoog zijn hand nog niet. Als ik een halfuur had gehad,

had ik me door het leer heen kunnen bijten, maar ik werd hier liever niet betrappt als die tovenaar terugkwam.

Hijgend keek ik naar de openstaande badkamerdeur. Welk ander monster zat daarbinnen op me te wachten? Als ik hier levend wegkwam, liet ik me nooit meer aan een riem leggen! Weerwolven hebben kracht, half intrekbare nagels en centimeters lange hoektanden. Samuel zou zich nooit laten tegenhouden door zo'n leren tuigje en een riem: één hap en weg was het. Maar het enige wat ik had, was mijn snelheid – die die stomme riem op doeltreffende wijze beteugelde.

Ik had me erop voorbereid iets afgrijselijks te zien te krijgen, iets wat Stefan kapot zou kunnen maken. Maar wat Cory Littleton vervolgens die badkamer uit sleurde, vervulde me van een heel ander soort afschuw.

De vrouw droeg zo'n uniform in jarenvijftigstijl dat kamermeisjes vaak van hun werkgever moeten dragen. Het hare was mintgroen met een stijf blauw schort. De kleuren pasten perfect bij de gordijnen en het tapijt in de gang, maar niet bij het touw rond haar polsen, dat donker was van het bloed.

Op haar bloedende polsen na leek ze zo goed als ongedeerd, hoewel de geluiden die ze uitstootte anders deden vermoeden. Haar borstkas ging wild op en neer door de inspanning van haar kreten, maar zelfs nu er geen badkamerdeur meer tussen ons in zat, maakte ze niet erg veel lawaai. Het was eigenlijk niet meer dan wat gekreun.

Ik trok weer aan het tuigje. Toen Stefan zich nog steeds niet verroerde, beet ik hem – zo hard dat het bloedde. Hij vertrok geen spier.

Ik kon de doodsangst van de vrouw niet aanhoren. Rauw en hijgerig hapte ze naar adem terwijl ze zich verzette tegen Littletons greep. Ze was zo met hem bezig dat ik denk dat ze mij of Stefan niet eens zag.

Ik trok aan het uiteinde van de riem. Toen dat weer niets uithaalde, draaide ik me grommend om en begon op het leer te kau-

wen. Mijn eigen halsband had een veiligheidssluiting die ik had kunnen verbreken, maar Stefans tuigje zat vast met een paar ouderwetse metalen gespen.

De tovenaar liet zijn slachtoffer vlak voor me op de vloer vallen, net buiten mijn bereik – hoewel ik niet weet wat ik voor haar had kunnen doen als ik wel bij haar had gekund. Ze zag me niet eens, zo druk had ze het met om Littleton heen kijken. Mijn geworstel had echter de aandacht van de tovenaar getrokken. Hij hurkte bij me neer en keek me in de ogen.

‘Ik vraag me af wat jij zou doen als ik je losliet,’ zei hij. ‘Ben je bang, zou je wegrekken? Zou je mij aanvallen? Of windt de geur van haar bloed jou ook op, zoals bij een vampier?’ Hij keek omhoog, naar Stefan. ‘Ik zie je hoektanden, soldaat. De rijke geur van bloed en doodsangst, die roept ons, nietwaar? Maar ze houden ons net zo strak aan de lijn als jij nu je coyote.’ Hij sprak het woord op zijn Spaans uit. ‘Ze eisen dat we slechts een slokje nemen terwijl ons hart dorst naar zoveel meer. Bloed zonder de dood is niet echt toereikend, wel? Jij bent oud genoeg om je de Tijden van Voorheen te herinneren, toch, Stefan? Toen wij vampiers aten wanneer we maar wilden en ons verlustigden in de angst en doodsstrijd van onze prooi; toen we ons nog waarachtig voedden.’

Stefan maakte een vreemd geluid. Ik waagde een voorzichtige blik op hem. Zijn ogen zagen er anders uit. Ik weet ook niet waarom dat het eerste was wat me aan hem opviel, terwijl er zoveel anders was. Stefans ogen hadden anders altijd de kleur van geolied walnoothout, nu blonken ze als bloedrobijnen. Zijn lippen waren teruggetrokken, waardoor ik een paar hoektanden zag die korter en fijner waren dan die van een weerwolf. En zijn hand, die mijn riem nog steviger vasthield, had een soort gebogen klauwen aan de uiteinden van zijn verlengde vingers. Ik moest mijn blik vlug afwenden: ik vond hem bijna net zo angstaanjagend als de tovenaar.

‘Ja ja, Stefan,’ zei Littleton, en hij lachte als de schurk uit een oude zwartwitfilm. ‘Ik zie dat je de smaak van de dood herinnert. Benjamin Franklin heeft eens gezegd dat zij die hun vrijheid

opgeven voor veiligheid geen van beide verdienen.’ Hij boog zich naar hem toe. ‘Voel je je veilig, Stefan? Of mis je wat je ooit hebt gehad, wat je hen ons hebt laten ontnemen?’

Vervolgens draaide Littleton zich naar zijn slachtoffer. Ze maakte nog maar weinig geluid toen hij haar aanraakte. Haar kreten waren nu zo schor dat iemand buiten deze ruimte ze nooit zou kunnen horen. Ik rukte zo hard aan mijn tuigje dat het in mijn schouders sneed, maar het haalde niets uit. Mijn klauwen trokken gaten in het tapijt, maar Stefan was te zwaar voor me; ik kreeg hem niet van zijn plaats.

Littleton deed er eeuwen over om haar te doden. Ze gaf haar verzet eerder op dan ik. Ten slotte kwam het enige geluid in de kamer van de vampiers: de ene die zich vlak voor me luid slurpend zat te voeden, de andere naast me die machteloze smachtende geluiden stond te maken zonder zich te verroeren.

Het lichaam van de vrouw schokte en haar blik ontmoette de mijne, heel even maar, voordat de dood haar ogen glazig maakte. Ik voelde de magie wegstromen terwijl zij verstijfde en merkte hoe de ranzige bitterheid, de stank van de demon, de ruimte verliet en nog slechts een vage vleug achterliet.

Opeens kon ik weer ruiken. En bijna wilde ik dat het niet zo was: de geuren van de dood zijn niet veel beter dan demonenstank.

Hijgend, trillend en hoestend omdat ik mezelf half had gewurgd, liet ik me op de vloer vallen. Ik wist dat ik nu echt niets meer voor de vrouw kon doen – al was dat daarnet niet veel anders geweest.

Littleton zat zich nog steeds aan haar te voeden. Ik waagde opnieuw een blik op Stefan. Die had zijn onrustbarende gesteun gestaakt en was weer als bevroren. Zelfs nu ik wist dat hij het hele tafereel eerder met begeerte dan met afgrijzen had aanschouwd, had ik oneindig veel liever met hem te maken dan met Littleton. Ik schuifelde naar achteren tot mijn heup zijn bovenbeen raakte.

Ik nestelde me tegen Stefan aan. Littleton, zijn witte shirt geheel besmeurd met het bloed van de door hem gedode vrouw, keek op van zijn slachtoffer en bestudeerde Stefans gezicht. Hij giechelde,

nerveus en hijgerig. Ik was zo bang voor hem en datgene wat hem had bezeten, dat ik amper kon ademen.

‘O, is dat wat je wilde,’ zei hij zangerig, waarop hij zijn hand uitstak en met zijn vingers over Stefans lippen streek. Na een ogenblik likte Stefan zijn lippen schoon. ‘Ik wil het best met je delen, hoor,’ zei de vampier zacht. En hij boog zich naar Stefan toe en begon hem hartstochtelijk te zoenen. Toen hij hierbij zijn ogen sloot, realiseerde ik me dat hij zich eindelijk binnen mijn bereik bevond.

Woede en angst liggen soms vlak naast elkaar. Met open bek sprong ik op Littleton af en beet me vast in zijn keel. Ik proefde eerst het mensenbloed van de vrouw op zijn huid, daarna iets heel anders, bitter en walgelijk, dat als een bliksemschicht door mijn hele lichaam schoot. Ik probeerde mijn kaken op elkaar te krijgen maar gleeed weg, waarop mijn bovenhoektanden zijn ruggengraat raakten en erop afketsten.

Ik was geen weerwolf of bulldog en kon geen botten verbrijzelen, maar slechts mijn tanden diep in vlees zetten. De vampier pakte me bij mijn schouders en trok zichzelf los. Tijdens deze worsteling schoot ook de riem uit Stefans hand.

Bloed, ditmaal dat van de vampier, druppelde over de voorkant van zijn shirt. Maar de wond begon zich meteen weer te sluiten: de vampier heelde nog sneller dan een weerwolf dat kon. Wanhopig realiseerde ik me dat ik hem niet ernstig genoeg had verwond. Hij liet me abrupt los en schuifelde achteruit bij me vandaan, met zijn handen op de wond die ik had gemaakt. Ik voelde zijn magie opvlammen. En toen hij zijn handen weghaalde van zijn keel was er van de hele wond niets meer te zien.

Hij gromde naar me en liet zijn tanden zien; ik gromde terug. Ik herinner me niet eens meer dat ik hem heb zien bewegen. Ik voelde slechts kort de lichte druk van zijn handen op mijn flanken, waarna ik door de lucht zweefde, en toen... niets meer.

De Mercy Thompson-serie

Onder de maan

In het bloed

Ziel van ijzer

Eerste druk augustus 2015

Oorspronkelijke titel *Blood Bound*

Oorspronkelijke uitgever The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc.

An Ace Book/published by arrangement with Hurog, Inc.

Copyright © 2007 Hurog, Inc.

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane AgencyAB.

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Gábor Hertelendy

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6082 0

ISBN e-book 978 90 261 3814 0

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.